

ОСОБЛИВОСТІ СПІЛКУВАННЯ З ДІТЬМИ, ЯКІ ПОСТРАЖДАЛИ ВІД НАСИЛЬСТВА

Типовий алгоритм ведення діалогу з дитиною, яка постраждала від насильства:

1. Встановити довірливі стосунки між дитиною і дорослим - «Я тобі вірю».

Багато дітей не можуть розповісти дорослим про те, що сталося, оскільки бояться, що вони їм не повірять. Причина цих страхів криється в тому, що кривдник(-ця)/агресор(-ка), як правило, авторитетніша і сильніша особистість, ніж постраждала дитина.

2. Проявити співчуття – «Мені шкода, що це сталося».

На другому етапі дитина повинна відчувати, що її чують, співчують, розуміють думки і почуття, які у неї виникають.

3. Зменшити відчуття провини – «Ти не винен(-на) в тому, що сталося».

Це третій крок, який спрямований на те, щоб дитина відчула себе комфортно і безпечно.

Дорослий не повинен засуджувати, давати негативних оцінок поведінці дитини.

4. Підтримати і схвалити поведінку дитини: «Добре, що ти розповів(-ла)».

Позитивна, емоційна підтримка, підкріплення бажання знайти вихід із ситуації насильства є важливими моментами цього етапу. Дитині потрібна допомога в подоланні страхів, що виникають після розкриття фактів насильства.

5. Знайти резерви підтримки і допомоги – «Подумай, кому ще ти можеш розповісти про те, що відбулося/відбувається?»

У даному випадку важливо показати дитині, що є люди, організації, яким можна довіритися і отримати від них допомогу і підтримку (родичі, знайомі, учителі, сусіди, служби соціального захисту, поліція, органи опіки і опікування і ін.).

6. Створити умови для припинення насильства і виробити стратегію поведінки – «Давай подумаємо, що ми можемо зробити, аби попередити подібні дії?»

Тут потрібно з'ясувати внутрішні резерви дитини. Потім знайти разом з дитиною нові шляхи виходу із ситуації, що склалася. Часто дитина не бачить виходу, і проблема для неї здається неможливою для розв'язання, тому важливо почати обговорення, у ході якого направити на пошук альтернативних рішень. Роблячи вибір, дитина бере на себе відповідальність, і таким чином, у неї підвищується мотивація до активних дій. Але разом з цим, дати дитині зрозуміти, що гарантій того, що ситуація не повториться, немає.

7. Підтримати в рішучості. Звертатися по допомогу та за підтримкою щоразу, коли є потреба – «Ти можеш звертатися до мене стільки, скільки вважатимеш за необхідне».

Чітко демонструйте позицію, що немає жодних обставин, якими можна було б виправдати насильницьку поведінку. Звертайтеся до дитини спокійним тоном, уникаючи активних проявів емоцій, незалежно від змісту питання. Якщо дитина плаче, дозвольте їй це робити. Скажіть, що це цілком нормальна реакція. Стежте, щоб ваша розмова була довірливою. Визначтесь з дитиною, яка інформація має залишитися конфіденційною, а яка може бути розголошена. Повідомте, яку інформацію ви зобов'язані будете передати державним структурам. Не забудьте наприкінці розмови поцікавитися, чи хоче дитина ще щось сказати чи дещо запитати у вас.

При спілкуванні з дитиною, яка постраждала від насильства, неприпустимо:

- «Читати нотацій».
- Відволікатися від розмови з дитиною.
- Обіцяти нагороду за надання інформації.
- Примушувати відповідати, наполягати розказати правду, навіть якщо впевнені, що дитина обманює; вимагати детальної інформації за умови, якщо дитина не розповідає всього, що, на вашу думку, їй відомо достеменно.
- Провокувати дитину питанням, як би вона хотіла покарати кривдника(-цю), що, на її думку, має бути справедливим покаранням за вчинене.
- Засуджувати будь-яку з відповідей, почуту від дитини.
- Виправляти «неправильну відповідь». У такому випадку допоможуть додаткові питання.
- Давати припущення щодо того, хто винен.
- Проявляти роздратування. Перебивати.
- Підганяти дитину.
- Розпитувати дитину, чому злочинець завдав кривди саме їй. Дитина не усвідомлює цього і часто звинувачує себе.
- Ставити питання на кшталт, чи любить дитина кривдника(-цю) і навпаки - чи любить кривдник(-ця) дитину.
- Давати надію на те, в чому самі не певні, наприклад, «з тобою більше ніколи не станеться нічого поганого», чи «подібні дії ніколи не повторяться».
- Обіцяти дитині, що ви не збираєтеся розказувати нікому про речі, які ви почуєте від неї.
- Може статися так, що інформацію щодо цієї справи треба буде передати до інших структур чи органів поліції.

- Допускати жодного прояву зневаги до постраждалої особи. Виявляйте розуміння і повагу, сприймайте постраждалу дитину такою, якою вона є.

Поради щодо створення оптимальної атмосфери під час опитування дитини, постраждалої від насильства:

- звертайтеся до дитини за іменем;
- виявляйте позитивне, доброзичливе ставлення до дитини, будьте переконливими, аби вона повірила у безпечну для неї обстановку;
- говоріть повільно, чітко, спокійним голосом;
- використовуйте просту, зрозумілу для дитини мову;
- часто виражайте свою зацікавленість дитиною жестом (хитанням головою) або інтонацією;
- доведіть дитині, що вона є партнером у розмові, скажіть, що те, що вона розповідає, є важливим;
- підтримуйте відповідний зоровий контакт, без надмірного, безперервного спостереження за дитиною;
- переривайте розповідь дитини лише тоді, коли це вкрай необхідно;
- перепитайте дитину, якщо не зрозумієте її висловлювань;
- якщо дитина довго не відповідає на запитання, спробуйте сформулювати його інакше;
- гідно оцініть зусилля дитини, яка дає показання, але не хваліть за конкретні відповіді, не обіцяйте винагороди;
- скажіть дитині у разі потреби, що ви усвідомлюєте, що дитина відчуває занепокоєння, і підкресліть небезпідставність її почуття;
- домагаючись того, щоб дитина більше розповідала про себе, покажіть готовність відкрити частину свого приватного життя, щоб стати для свідка чи потерпілого(-ої) більш реальною, ближчою людиною;
- спостерігайте за тим, чи розуміє вас дитина;
- починайте з неважких запитань, поступово ускладнюючи їх;
- звертайте увагу на те, щоб одне запитання містило в собі лише одну тему, яка вимагає пояснення;
- давайте дитині час поміркувати щодо відповіді;
- використовуйте прості граматичні конструкції;
- ставте короткі питання, максимально на два-три слова довші за речення, які вживає дитина;
- використовуйте в запитаннях активний стан дієслів, уникайте пасивного стану;
- використовуйте власні назви та імена, уникайте займенників;
- використовуйте просту термінологію,
- з'ясуйте з дитиною значення термінів, понять, якими вона оперує;

- у запитаннях використовуйте висловлювання, які вживала дитина раніше під час опитування або під час вступної фази, навіть якщо вони дивні або вульгарні;

- перш ніж поставити дитині запитання, яке вимагає особливих знань, переконайтеся, чи ці знання є достатніми для того, щоб дитина дала відповідь.